

на чорбаджийските ниви, за да помогнатъ на вестниците си... Де го у друга партия това?

Жътваритъ се дигнаха бавно. Сиврията стегна вракозуна си, изгледа нивата и мръдна рунтавитъ си вежди.

— Нѣма да я свършимъ ранко, а?

— Азъ ще ви помогна, нали е за вестниците! — пристъпи Петелката.

— Ама ти... по работа ли си дошълъ? — спрѣ погледа си върху него Сиврията.

— Наминахъ само тъй... да видя какво ми прави ченицата па... щомъ е за вестниците, другъ пътъ отъ рано ще дойда..

*

Жътваритъ се връщатъ. Надъ селото се дига облакъ прахъ отъ селската чарда. По шосето профучава автомобилъ и потъва въ близкия завой. Задъ него остава бѣла лента и бавно се разнася надъ покосенитъ ливади. Момчетата запѣватъ. Това е сжщата пѣсенъ, която Петелката чу на икиндия. Тѣнкиятъ гласъ бѣше на Иванъ Голѣмколювъ, а дебелиятъ и твърдъ — на Бѣлко Бакърджийчето. Другитъ пригласяха де по-тихо, де по-силно, щапаха въ дълбоката пепель съ боситъ си напукени крака и очитъ имъ горѣха съ единъ пламъкъ, който Петелката виждаше за първи пътъ.

— Нали пѣсенъта е руска? — дръпна той Сиврията за скжсания ржавъ.

— Руска е.

— А винтовка пушка ли значи?

— Пушка.

— Сѣтихъ се, — рече съ нѣкаква тържествена нотка въ гласа Петелката и млъкна.

Сиврията смукна отъ цигара си и скри една усмивка на победно доволство въ гжстия и синкавъ димъ...